

[Glensgård.]

mange ganske uforskyldt er blevet sendt ud i langtidsarbejdsløshed.

Folketinget er pligtig at sørge for, at dette ikke lægere skal finde sted. Også fra en samfundsøkonomisk betragtning er denne regel fornuftig, så sandt som arbejdskraftmassen er et meget vigtigt råstof i den danske økonomi. Vi bør ikke tillade, at dette vigtige råstof går til spilde. Uforskyldt arbejdsløshed foreligger ikke blot, fordi en person ikke kan opnå beskæftigelse samme sted som hidtil med uændret arbejde og til uforringet løn. På den anden side mener vi ikke, at man skal tvinge ubeskæftigede til at flytte fra den ene ende af landet til den anden.

I øjeblikket er der tre væsentlige arbejdsløshedsilder. Den arbejdsløshed, vi har i øjeblikket, beror først og fremmest på den uforstandige boligpolitik, som gammelparterne har ført. Pendulsvingningerne nåede i en yderstilling i foråret 1973 med den meget kraftige stigning i byggeriets omfang. Herved opsamledes en meget betydelig arbejdsstyrke såvel inden for de håndværksfag, som direkte er beskæftiget med byggeri, som inden for de følgevirksomheder, der er knyttet til byggebranchen. Da disse branchers lønninger ligger forholdsvis højt, og da mulighederne for sort arbejde er forholdsvis gode, vil der være en betydelig træghed med at få disse mennesker flyttet over til andre erhverv under en beskæftigelseskrise.

For at de grundlæggende skavanker i den danske samfundsøkonomi kan blive helbredt er det af største vigtighed, at antallet af offentligt ansatte bliver nedsat. Hidtil har der været en aldeles uhammet vækst på dette område. For 4 år siden blev det i perspektivplan I forudset, at der var en risiko for, at den voldsomme udvikling i den offentlige sektor kunne føre til, at antallet af offentligt ansatte over en 15-årig periode frem til 1984 ville svulme helt op til 644.000 offentligt ansatte. Dette tal blev passeret for 2 år siden, og udviklingen er fortsat i 1974, hvor vi den 14. februar fik gennemført et midlertidigt ansættelsesstop, for så vidt angik det administrative personale. Men selv på trods af det steg antallet af offentligt ansatte med 35.000, og der er i dag formentlig mindst 100.000 flere offentlige ansatte, end perspektivplanens 1984-visioner forud-

så. Hver ny offentlig stilling lægger desuden beslag på kræfter i det private erhvervsliv med tilvejebringelse af arbejdspladser. Alle offentlige stillinger trækker også arbejdskraft væk fra det private erhvervsliv. Dels kræves der jo rengøring, kantineforhold, vedligeholdelse m. m., dels nøjes de offentligt ansatte normalt ikke med i fred og ro at udføre et arbejde af typen, at man om formiddagen graver et hul og om eftermiddagen dækker det til igen. Nej, i stedet fodres de som maskiner med skemaer, blanketter og oplysninger og andet materiale, der så til gengæld beslaglægger arbejdskraft ude i de produktive virksomheder. Stopper man derfor væksten i antallet af offentligt ansatte og tvinger antallet kraftigt ned, må man indstille sig på at skulle løse et beskæftigelsesproblem. Opgaven med at få udtyndet i rækkerne af de offentligt ansatte er imidlertid ikke blevet mindre påtrængende, selv om landet er blevet fattigere. Tværtimod kan vi nu i endnu mindre grad tillade os den luksus at overbefolke det offentlige apparat, og samtidig må vi ikke glemme, at det er erhvervene, der skal føde dem.

De olieproducerende lande har i 1973-74 forhøjet deres priser så meget, at den vestlige verden nu skal betale ca. 500 mia. kr. mere om året, end tilfældet tidligere var. Det tal, en halv billion kroner, er af en så fantastisk størrelsesorden, at det må forudses, at overflytningen meget let kan komme til at volde kæmperavage i verdensøkonomien. Modtagerlandene må befrygte, at disse olielande står usikre over for, hvordan de skal anvende disse midler.

Vi må også samtidig befrygte, hvorledes vor egen økonomi skal følge med til disse kæmpeprisstigninger. Det vil igen sige, at vanskelighederne meget let kan brede sig endnu mere i den vestlige verden og ramme Danmark endnu mere, end vi på nuværende tidspunkt er ramt. Modsat ved de indlandske forhold, som jeg har nævnt før, er der her tale om økonomiske kræfter af en aldeles enorm størrelsesorden, sammenlignet med den danske økonomis lilleputformat. Skal vi bekæmpe den arbejdsløshed, som i kraft af disse kræfter er strømmet ind over os med ganske kort varsel, må vi hurtigst muligt opbygge det beredskab, som vi fra fremskridtspartiet igennem flere måneder har talt om.